

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I Kžzd-28/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca dr.sc. Lane Petö Kujundžić, predsjednice vijeća te mr.sc. Ljiljane Stipišić, mr.sc. Zorislava Kaleba, Snježane Hrupek-Šabijan i Slavena Vidmara, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Janković, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog AA, zbog kaznenog djela iz članka 111.a stavak 1. u vezi s člankom 34. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19, 84/21., 114/22., 114/23. i 36/24. - dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbi optuženoga AA podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 13. ožujka 2025., broj Kzd-5/2024-44 u sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2025., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog AA te branitelja optuženika, odvjetnika Alena Jakobovića,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba optuženog AA kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Osijeku od 13. ožujka 2025. broj Kzd-5/2024. optuženi AA proglašen je krivim zbog kaznenog djela protiv života i tijela - teškog ubojstva ženske osobe u pokušaju iz članka 111.a stavak 1. u vezi s člankom 34. KZ/11., te zbog kaznenog djela protiv braka, obitelji i djece – povrede djetetovih prava iz članka 177. stavak 2. KZ/11., činjenično i pravno поближе opisanog u izreci pobijane presude, a sve u vezi s člankom 51. KZ/11. Optuženom AA su za kaznena djela utvrđene kazne i to pod točkom I izreke na temelju članka 111.a stavak 1. u vezi s člankom 34. KZ/11. i uz primjenu članka 48. stavak 1. i članka 49. stavak 1. točka 1. KZ/11. u trajanju od sedam godina, a za kazneno djelo pod točkom II izreke na temelju članka 177. stavak 2. KZ/11. u trajanju od jedne godine te je optuženi AA

na temelju članka 51. KZ/11. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od sedam godina i šest mjeseci.

2. Na temelju članka 54. KZ/11. optuženom AA je u jedinstvenu kaznu zatvora na koju je osuđen uračunato uhićenje i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 23. travnja 2024. pa nadalje.

3. Na temelju članka 70. KZ/11. optuženom AA izrečena je sigurnosna mjera obveznog psihosocijalnog tretmana koja može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora, a najdulje dvije godine.

4. Na temelju članka 76. stavaka 1. i 4. KZ/11. optuženom AA izrečena je sigurnosna mjera zaštitnog nadzora po punom izvršenju kazne zatvora u trajanju od jedne do pet godina pod uvjetom da kazna bude u potpunosti izdržana jer osuđeniku nije odobren uvjetni otpust. Na temelju članka 76. stavak 2. KZ/11., nadležno tijelo za probaciju će odmah nakon izlaska počinitelja iz zatvora započeti provoditi zaštitni nadzor sukladno članku 64. KZ/11.

5. Na temelju članka 79. stavak 2. KZ/11. od optuženog AA oduzet je PVC kanistar zapremnine 5 litara s ostacima benzina i jednokratni zeleni PVC upaljač koji predmeti su izuzeti tijekom očevida i koji će se uništiti po pravomoćnosti presude.

6. Na temelju članka 148. stavka 1., a u vezi s člankom 145. stavak 2. točke 6. i 8. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22. i 36/24., dalje: ZKP/08.) nalaže se optuženom AA da u roku od dva mjeseca od pravomoćnosti presude podmiri troškove kaznenog postupka i to paušalnu svotu u iznosu od 500,00 eura te nagradu i nužne izdatke opunomoćenika oštećene BB i oštećenog maloljetnog EE, odvjetnika Hrvoja Grubeše iz adresa u iznosu od 5.000,00 eura, a oslobađa se plaćanja troškova sudsko medicinskog vještačenja i troškova psihijatrijskog vještačenja.

7. Protiv navedene presude žalbu je podnio optuženi AA putem branitelja, Alena Jakobovića, odvjetnika u adresa zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kazni. Predlaže "da se uvaži žalba i ukine pobijana presuda i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odlučivanje".

8. Odgovor na žalbu optuženika podnijelo je državno odvjetništvo u kojem predlaže da se odbije žalba optuženika kao neosnovana i potvrdi pobijana presuda.

9. Spis je, sukladno članku 474. stavku 1. ZKP/08., bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

10. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti optuženog AA kao i njegovog branitelja odvjetnika Alena Jakobovića, dok uredno pozvani državni odvjetnik nije pristupio, pa je sukladno članku 475. stavka 3. ZKP/08. sjednica održana u njegovoj odsutnosti.

11. Žalba optuženog AA nije osnovana.

12. Žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., optuženik ističe da presudu nije moguće ispitati jer je izreka presude nerazumljiva, proturječna sama sebi i razlozima presude, dok su razlozi o odlučnim činjenicama proturječni i nejasni. To iz razloga jer je u pobijanoj presudi navedeno da je optuženik branio sinu i njegovoj majci, inače supruzi optuženika, odlaske kod bake i teta, a supruzi time ograničavao slobodu kretanja. Žalbom se ističe da je žrtva BB navela da optuženik nije branio sinu EE odlaske kod bake i tetki, kao da ni njoj nije direktno branio odlaske kod majke i sestara, te kako i prema iskazu svjedoka TT proizlazi da optuženik nikome iz obitelji nije izričito branio posjete majčinoj rodbini baki i tetkama, a što proizlazi i iz iskaza svjedokinje OO, koja je iskazivala da joj nećak EE nije rekao da bi mu otac branio posjete, nego da je naveo da je otac bio ljut ako bi je posjetio.

12.1. Suprotno žalbenim navodima optuženika, nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. na koju se poziva u žalbi, jer presuda sadrži sve razloge o svim odlučnim činjenicama, a navedeni razlozi u presudi nisu nejasni niti u znatnoj mjeri proturječni, pa tako ni u odnosu na ograničavanje slobode kretanja supruge i sina navedeno u opisu kaznenog djela za koja se tereti optuženik. Naime, prvostupanjski sud je izveo sve dokaze na temelju kojih proizlazi pravilan zaključak da optuženik nije izravno zabranjivao posjete, ali je svoje neodobravanje posjetima, kako supruge rodbini, tako i sina, pokazivao djelima i riječima, jer je i sam svjedok TT naveo da bi nakon takvih posjeta uglavnom došlo do svađe, dok je BB posjete majci i sestrama, svela na minimum, budući joj je optuženik prigovarao zbog odlaska, govoreći da se udala i da nema što ići kod njih te smatrajući da negativno utječu na njihov život, dok je sin EE izbjegavao posjete, kako se ne bi morao pravdati ocu zašto je posjetio baku i tetke. To se podudara i sa iskazom svjedoka EE u djelu u kojem navodi da bi ga otac u slučaju odlaska kod majčine rodbine zvao i vikao na njega. Iskazi svjedoka EE i BB potvrđeni su iskazima svjedoka AB i OO u odnosu na razloge zbog kojih su rijetko viđali EE i BB, a što je prvostupanjski sud pravilno obrazložio pod točkom 56. pobijane presude, koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

12.2. Stoga u konkretnom slučaju nije počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju se poziva optuženik u žalbi, jer je prvostupanjski sud izveo sve dokaze te na temelju istih izveo pravilan zaključak da je optuženik počinio kaznena djela kako je to opisano u izreci pobijane presude, a potom je i obrazložio na osnovu kojih odlučnih činjenica je to zaključio. Time što je optuženik proglašen krivim što je branio supruzi i sinu odlazak kod njene obitelji nije suprotno osnovanom utvrđenju da to nije izričito govorio, već je pokazivao svojim ponašanjem.

13. Optuženik se žali i zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 2. ZKP/08. u vezi s člankom 10. stavak 2. točka 3. ZKP/08. navodeći da se pobijana presuda temelji na nezakonitim dokazima i to iskazima svjedokinja BA i CC, djelatnica Hrvatskog zavoda za socijalni rad, kao i na službenim zabilješkama koje su sačinile prikupljajući službene podatke od žrtve BB. Žalitelj navodi da su nezakonitim ispitivanjem svjedokinja pribavljeni dokazi suprotno odredbama ZKP/08. Optuženik nadalje upire i na bitnu povredu članka 468. stavak 3. ZKP/08. (pogrešno navedeno da se radi o članku 469.) jer da prvostupanjski sud tijekom rasprave nije primijenio odredbu članka 284. stavak 1. ZKP/08. prilikom ispitivanja svjedokinja BA i CC kao socijalnih radnica i psihologice koje su na raspravi svjedočile o onome što im je žrtva BB kazala pri vršenju službene dužnosti pa da su trebale kao profesionalnu

tajnu čuvati sve što saznaju o osobnom i obiteljskom životu korisnika, jer ih prvostupanjski sud nije oslobodio obaveze odavanja tajnosti podataka pa da su ispitane suprotno odredbi članka 284. stavak 1. ZKP/08.

13.1. Suprotno žalbenim navodima optuženika u konkretnom slučaju nisu počinjene bitne povrede odredaba iz članka 468. stavak 2. ZKP/08. jer su svjedokinje BA i CC ispitane sukladno odredbama ZKP/08. kao svjedokinje te se u konkretnom slučaju ne radi o nezakonitim dokazima, a niti je povrijeđeno pravo obrane njihovim ispitivanjem jer da nisu upozorene sukladno članku 284. stavak 1. ZKP/08. Naime, ispravno je prvostupanjski sud ispitao službene djelatnice Hrvatskog zavod za socijalni rad kao svjedokinje jer u konkretnom slučaju postoji obaveza njihovog svjedočenja prema odredbi članka 283. stavak 1. ZKP/08. Nadalje, odredbom članka 9. Zakona o socijalnoj skrbi ("Narodne novine" broj 18/22., 46/22., 119/22., 71/23. i 156/23.) predviđena je iznimka čuvanja tajnosti podataka osobe kada je obrada osobnih podataka nužna za ostvarenje važnih javnih interesa ili iz drugih specifičnih razloga kao što su između ostaloga sudski postupci. Naime, djelatnice Hrvatskog zavoda za socijalni rad ispituju se kao svjedoci o sadržaju razgovora s privilegiranim svjedocima, sačinjavaju izvješća na temelju izjave koju su takvi svjedoci dali dobrovoljno, a nikakva zabrana u tom pogledu ne proizlazi iz odredbe članka 286. ZKP/08. što je izraženo i u dosadašnjim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske I KŽ-1256/2004. i I KŽ-926/2008. te KŽm-14/2017., a što je sve ispravno obrazloženo pod točkom 22. pobijane presude koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

13.2. Ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti nisu utvrđene bitne povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08.

14. Neosnovano optuženik navodi da je počinjena povreda kaznenog zakona iz članka 469. stavak 1. točka 1. ZKP/08. jer da kaznena djela opisana pod točkama I i II izreke pobijane presude nisu kaznena djela. Naime, u odnosu na kazneno djelo iz članka 111.a KZ /11. navodi da je za rodno utemeljeni motiv nužno da se radi o puno grubljem obrascu ponašanja muškarca prema ženi s iskazanom mržnjom i netrpeljivošću prema ženi kao i ženskom rodu općenito, da predmetno ponašanje treba biti "difamirajuće" za ženu i predstavljati grubi oblik, mora se raditi o ponašanju koje negativno utječe na ženino duševno i tjelesno zdravlje. U odnosu na kazneno djelo pod točkom 111.a KZ/11. rodno utemeljeno nasilje definira odredba članka 87. točka 32. KZ/11. jer je žrtva BB supruga optuženika, dakle u odnosu na njega bliska osoba, a optuženik je žrtvu BB već i ranije zlostavljao koristeći se pozicijom moći, kontrolom i njezinim podređenim položajem. Također na rodno uvjetovani motiv upućuje i činjenica da je optuženik suprugu BB pokušao usmrtiti nakon ponovljenih i neutemeljenih optužbi za nevjeru prilikom pokušaja da napusti kuću, na što upućuje i sam način izvršenja kaznenog djela pod točkom I izreke pobijane presude te način na koji je optuženik pokušao usmrtiti žrtvu polijevanjem vozila motornim benzinom i namjernim izazivanjem požara za vrijeme dok se žrtva nalazila u vozilu, pa osim surovosti i brutalnosti ukazuje i na ekstremnu kontrolu i posesivnost prema žrtvi, čime optuženik pokazuje da nije samo fizički nasilan, već da je i spreman na ekstremne mjere kako bi ostvario svoju kontrolu.

14.1. U odnosu na kazneno djelo pod točkom II izreke optuženik navodi kako zlostavljati dijete znači u većoj mjeri zapuštati brigu o rastu i odgoju djeteta, ne

vođenje brige o tome, tjelesno kažnjavanje djeteta, ponižavanje i slično pa da činjenični opis za koji se tereti optuženik ne predstavlja kazneno djelo pod točkom II izreke. Međutim, suprotno žalbenim navodima psihičko nasilje, koje ponašanje kod žrtve prouzroči povredu dostojanstva i uznemirenosti, što se u konkretnom slučaju i ostvarilo u odnosu na kazneno djelo pod točkom II izreke pobijane presude, jer je dijete EE bio izložen učestalim verbalnim napadima oca u vidu bezrazložnog vikanja, psovanja, vrijeđanja, a ujedno je svjedočio i psihičkom zlostavljanju majke od strane oca, koji mu je onemogućavao kontakte s rodbinom kroz verbalne napade na majku u prisutnosti djeteta žrtve popraćene ljubomorom i kontrolom, koji prelaze okvire uobičajenim odgojnih metoda i obiteljskih razmirica, je zlostavljanje djeteta. Ispravno je prvostupanjski sud to zaključio pod točkom 67. obrazloženja pobijane presude i utvrdio da optuženikovo ponašanje predstavlja zlostavljanje djeteta EE. Takvo optuženikovo ponašanje je negativno utjecalo na djetetovo psihičko zdravlje i odrastanje pa i pored toga što nije bio nazočan događaju pod točkom I izreke presude. Za dijete žrtvu i samo saznanje o tom događaju bilo je visoko traumatizirajuće, imalo je negativan utjecaj na pravilan psiho-fizički rast i razvoj, sve prema podacima u spisu. Naime, iz medicinske dokumentacije Kliničkog bolničkog centra adresa proizlazi da dijete žrtva EE ima izražene simptome posttraumatskog stresa u vidu osjeta i sjećanja na bolni događaj intruzivnih, nametljivih misli i kongitivnog izbjegavanja. U odnosu na kazneno djelo iz članka 177. stavak 2. KZ/11. za istaknuti je da činjenični opis odražava zakonsko obilježje tog kaznenog djela. Ujedno iz iskaza ispitanih svjedoka EE, BB, TT, CC, AB, OO koje iskaze je sud smatrao vjerodostojnima, nedvojbenim proizlazi da je dijete žrtva EE bio izložen učestalim verbalnim napadima, psihičkom zlostavljanju majke, oduzimanju prava na kontakte s rodbinom. Nije od značaja ni navod optuženika iznesen u žalbi koji se odnosi na duljinu inkriminiranog razdoblja u odnosu na godine života djeteta žrtve jer se optuženik tereti i za ponašanje u nazočnosti djeteta prema djetetovoj majci, a iz provedenih dokaza tijekom postupka utvrđena je eskalacija tih sukoba u 2015. slijedom čega je bila podnesena i prijava za prekršaj od nasilja u obitelji, a nakon toga i kaznena prijava za kazneno djelo u 2024, iz čega je ispravno prvostupanjski sud zaključio da se radilo o višegodišnjim sukobima, što sve prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Takvo postupanje optuženika je imalo rodno uvjetovani motiv, a rod (žena) je bio ključan za počinjenje kaznenog djela što proizlazi iz činjenice da je kazneno djelo počinjeno prema žrtvi koja je u odnosu na optuženika bliska osoba, to se dogodilo u kontekstu zlostavljanja žrtve kroz duže vrijeme kao posljedica kontrole i dominacije nad žrtvom u vidu ograničavanja slobode kretanja, njezine izolacije i ljubomore o čemu je iskazivao svjedok EE navodeći da je od rane dječje dobi bio svjestan narušenih bračnih odnosa roditelja kroz učestale verbalne napade i vrijeđanja majke od strane oca te njegovom ljubomornom, posesivnom i kontrolirajućem ponašanju, a što je sve ispravno prvostupanjski sud obrazložio pod točkom 44.1. pobijane presude koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Slijedom navedenoga u konkretnom slučaju nije počinjena povreda kaznenog zakona iz članka 469. stavak 1. točka 1. ZKP/08. na koju se upire u žalbi.

14.2. Ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti nije utvrđeno da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon, a na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, sukladno članku 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08.

15. Suprotno žalbenim navodima u konkretnom slučaju nije pogrešno utvrđeno činjenično stanje, a koje da se odnosi na psihičko zlostavljanje supruge žrtve kroz duže vrijeme kao i pogrešno utvrđenu činjenicu da je optuženik koristio poziciju moći

nad žrtvom kontrolirajući i stavljajući u podređeni položaj te je onemogućavao u posjećivanju svoje rodbine. Optuženik u žalbi ističe da prema žrtvi nikada nije iskazao tjelesnu agresiju ili intenzitet verbalnog obraćanja uslijed kojeg bi žrtva bila primorana zatražiti medicinsku pomoć. Međutim, ispravan je zaključak prvostupanjskog suda o rodno uvjetovanom motivu za počinjenje kaznenog djela iz članka 111.a KZ/11. pri čemu je sud dao iscrpno obrazloženje pod točkama 44. i 44.1. pobijane presude. To proizlazi iz iskazivanja ispitanih svjedoka EE i CC o čemu je prvostupanjski sud dao valjano obrazloženje pod točkom 41. pobijane presude koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Upravo iz iskaza ispitanih svjedoka proizlazi da je žrtva bila u podređenom položaju od strane supruga optuženika, te zbog straha od optuženikove reakcije izolirala se od obitelji te je svoj profesionalni i obiteljski život podredila dominaciji optuženika. Nadalje, ispravno je prvostupanjski sud iz iskaza ispitanih svjedoka koje iskaze je ocijenio vjerodostojnima zaključio da je optuženik kontrolom nad žrtvom BB ostvario dominaciju, a moć se očitovala u tome da je utjecao na ponašanje i odluke žrtve koja mu se podređivala zbog straha od reakcije, a podređeni položaj je rezultat neravnoteže u bračnom odnosu.

15.1. U odnosu na kazneno djelo pod točkom II izreke pobijane presude činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno kako se to navodi u žalbi u pogledu vremenskog razdoblja u kojem bi optuženik počinio kazneno djelo. Naime, to što su se djeteta žrtva i optuženik do određenih godina djetetovog života dobro slagali ne znači da žrtva nije bila više puta prisutna svađama optuženika i supruge kao što je i izjavila svjedokinja BB navodeći da bi se djeteta žrtva EE tada povlačio u sobu, a što proizlazi i iz iskaza svjedoka TT koji je iskazivao da su se roditelji odnosno optuženik i njegova supruga svađali nekad rjeđe, nekad češće i da je takvo stanje od kada zna za sebe, a tijekom svađa otac da je znao vikati, psovati i razbijati predmete te da je brat TT često bio prisutan svađama oca i majke što je utjecalo na njihov odnos, pa su se počeli udaljavati od oca. Stoga ni u tom pravcu činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno kako se navodi u žalbi. I prema odredbama Obiteljskog zakona prava djeteta smatraju se ugroženima i kada postoji vjerojatnost da će određenim postupanjem nastupiti psiho-socijalne poteškoće koje su se u konkretnom slučaju kod djeteta žrtve manifestirale što je bilo jasno utvrđeno tijekom postupka i to u vidu posttraumatskog stresa u vidu sjećanja na bolni događaj, tjeskobnog stanja, negativnog afektiviteta, a što je sve obrazloženo pod točkom 63. pobijane presude. Naime i iz iskaza svjedoka EE proizlazi da je od rane dječje dobi bio svjestan narušenih bračnih odnosa između oca i majke u vidu učestalih napada i vrijeđanja majke od strane oca te svjedočio posesivnom, ljubomornom i kontrolirajućem ponašanju optuženika prema žrtvi, odnosno njegovoj majci. Sve to potvrđuje i iskaz svjedokinje CC, što je prvostupanjski sud iscrpno obrazložio pod točkama 33. i 35. pobijane presude, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. U pogledu iskaza ispitanog svjedoka MI, sud se očitovao pod točkom 37. obrazloženja pobijane presude što prihvaća i ovaj drugostupanjski sud jer isti nikada nije svjedočio neprimjerenom ponašanju optuženika prema BB. S obzirom da se njegova saznanja temelje na povremenim i prigodnim posjetama obitelji njegovim iskazom nije potvrđeno niti osporeno moguće počinjenje kaznenog djela za koje se tereti optuženik. Stoga činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno.

16. Žaleći se zbog odluke o kazni optuženik navodi da je sud pravilno utvrdio olakotne okolnosti na temelju kojih je kaznu ublažio ispod zakonskog minimuma, međutim da su precijenjene otegotne okolnosti i to "najviši" stupanj krivnje u odnosu

na točku I izreke presude kao i način izvršenja tog kaznenog djela, ponašanje optuženika u odnosu na kazneno djelo pod točkom II izreke pobijane presude zbog čega smatra da je odluka o pojedinačnim kaznama, a slijedom toga i jedinstvena kazna zatvora trebala biti izrečena u kraćem trajanju.

17. Suprotno žalbenim navodima optuženika prvostupanjski sud je pravilno ocijenio sve olakotne i otegotne okolnosti na strani optuženika. Naime, olakotno mu je cijenjena dosadašnja neosuđivanost, da je u odnosu na kazneno djelo počinjeno na štetu žrtve BB ostalo u pokušaju te da i pored izuzetne pogibelnosti ovog kaznenog djela za žrtvu nisu nastupile trajne i teške posljedice niti narušenost, a što sve proizlazi iz mišljenja sudskomedicinskog vještaka. Kao otegotne okolnosti u odnosu na ovo kazneno djelo, sud je cijenio da je bio ubrojav i svjestan protupravnosti djela te jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, način izvršenja, izbor sredstava za počinjene djela što ukazuje na ekstremnu brutalnost i okrutnost prema žrtvi. U odnosu na kazneno djelo pod točkom II kao olakotno mu je cijenjena činjenica životne dobi (52 godine) te da je zasnovao dugotrajniji radni odnos što ukazuje na njegovu odgovornost prema društvu, a otegotnim mu je cijenjena pogibelnost djela u vidu ozbiljnosti i opasnosti koje djelo predstavlja za žrtvu i ukazuje na kontinuiranu emocionalnu štetu za dijete, pobude iz kojih je djelo počinjeno, osobine ličnosti optuženika za koje se izjasnio vještak psihijatar, nedostatak empatije i brige za osjećaj drugih, nesposobnost optuženika da se nosi sa vlastitim osjećajima, jačina ugrožavanja zaštićenog dobra.

17.1. Stoga je ispravno prvostupanjski sud odmjerio optuženiku pojedinačne kazne zatvora za svako kazneno djelo i to primjenom odredbi članka 48. stavak 1. i članka 49. stavak 1. točka 1. KZ/11. za kazneno djelo iz članka 111.a stavak 1. KZ/11. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od sedam godina, a za kazneno djelo iz članka 177. stavak 2. KZ/11. kaznu zatvora u trajanju od jedne godine te ga je na temelju članka 51. KZ/11. osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od sedam godina i šest mjeseci.

17.2. Naime, upravo ovako odmjerenom jedinstvenom kaznom zatvora i po mišljenju ovog drugostupanjskog suda ispunit će se svrha, kako generalne tako i specijalne prevencije te utjecati na počinitelja da ubuduće ne čini kaznena djela kao i na sve ostale da ne čine kaznena djela, kao i na svijest građana o pogibelnosti kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja počinitelja, čime će se ostvariti svrha kažnjavanja. U obzir treba uzeti i osobine ličnosti počinitelja jer su kod istoga prisutne čestice disocijalnog poremećaja ličnosti kojima je zajedničko traumatično, emocionalno i nepredvidivo ponašanje, a u optuženikovom slučaju to su niska tolerancija na frustraciju uz impulzivno ponašanje, agresija uključujući nasilje, smanjen osjećaj krivnje i mogućnost učenja na neugodnim iskustvima kao i sklonost okrivljavanju drugih i racionalizacija ponašanja. To upućuje na zaključak kako optuženik ima smanjenu kontrolu nad ponašanjem i sklonost činjenju nasilnih kaznenih djela.

17.3. Uzimajući u obzir odredbu članka 478. ZKP08. ovaj sud se osvrnuo i na izrečenu sigurnosnu mjeru obaveznog psihosocijalnog tretmana optuženiku a na temelju članka 70 KZ/11. koja sukladno članku 70. stavak 3. KZ/11. može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora, a najdulje dvije godine. Naime, ispravno je optuženiku izrečena ova mjera, jer je počinio nasilna kaznena djela, a tijekom postupka utvrđeno je i postojanje opasnosti od počinjenja istog ili sličnog djela, uz sve osobine njegove ličnosti što je utvrđeno nalazom i mišljenjem vještaka. Stoga mu

je ispravno prvostupanjski sud izrekao navedenu mjeru te to valjano i obrazložio pod točkom 77. obrazloženja pobijane presude što prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Nadalje je ispravno optuženiku izrečena i sigurnosna mjera iz članka 76. stavaka 1. i 4. KZ/11., za što je prvostupanjski sud dao valjano obrazloženje pod točkom 78. pobijane presude, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, jer su ispunjenje zakonske pretpostavke za njeno izricanje, kao i za njeno trajanje sukladno članku 78. stavcima 1. i 4. ZKP/08.

18. Slijedom navedenoga kako ispitivanjem prvostupanjske presude nije utvrđeno da bi došlo do povrede članka 476. stavak 1. točki 1. i 2. ZKP/08. na koje sud pazi po službenoj dužnosti, to je na temelju članka 482. ZKP/08. odlučeno kao izreci ove presude.

U Zagrebu 25. rujna 2025.

Predsjednica vijeća:
dr.sc. Lana Petö Kujundžić